

- III. Žaloba o uložení povinnosti žalované zveřejnit omluvu ve znění výroku ad II. rozsudku po dobu 30 kalendářních dní ve vývěsce ČSSD u KD Střelnice v Hradci Králové a dále ve dvou denících distribuovaných na území Města Hradec Králové, **se z a m í t á .**
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce navrhl soudu, aby žalované uložil povinnosti zdržet se poškozování jeho dobrého jména zveřejňováním tvrzení o nezákonném postupu žalobce a jeho zástupců v orgánech společnosti Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s. při vyhledávání strategického partnera, poskytnout přiměřené zadostiučinění omluvou dle návrhu a zveřejnit omluvu po dobu 30 kalendářních dnů na vývěsce České strany sociálně demokratické (dále jen ČSSD) u Kulturního domu Střelnice ve Střelecké ulici v Hradci Králové a ve dvou denících distribuovaných na území města Hradec Králové.

Žalobce změnil žalobní návrh tak, že požadoval omluvu žalované ve znění: „Omlouvám se statutárnímu městu Hradec Králové za zveřejnění těchto svých tvrzení: „Koordinovaným a propracovaným postupem majoritního vlastníka, zástupců soukromého subjektu, jejich poradců a představenstva společnosti Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s., které je kontrolováno majoritním vlastníkem dochází k vědomé a účelové manipulaci s informacemi poskytoványmi zastupitelům jednotlivých měst a obcí, která povede ke ztrátě reálné kontroly nad vodárenstvím v daném regionu a ke znehodnocení majetku měst a obcí ve společnosti Vodovody a kanalizace“ a „Účelové úpravy smluv při tom prosazuje, v rozporu se zákonem, majoritní akcionář v přímém rozporu s principy správy cizího majetku a odpovědnosti představenstva.“ Tato tvrzení nejsou pravdivá.“

Soud usnesením z 20. 3. 2006 změnu žaloby a žalobního návrhu připustil.

Žalobce ve věci tvrdil, že je většinovým akcionářem společnosti Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s. (dále jen VaK). Společnost v r. 2004 vyhlásila poptávkové řízení s cílem nalezení strategického partnera pro další provozování předmětu činnosti. Výsledky poptávkového řízení posuzovaly orgány žalobce a též rozhodovaly o tom, jak mají jeho zástupci v orgánech společnosti VaK hlasovat o výběru strategického partnera. Rozhodování probíhalo v souladu se zákonem. Žalovaná nebyla v procesu vyhledávání strategického partnera nijak zainteresována, není akcionářem VaK ani členem orgánů VaK a zajímala se o věc pravděpodobně z osobních důvodů. Dne 19. 11. 2004 podala u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen NSZ) oznámení o tom, že v rámci procesu vyhledávání strategického partnera dochází k páčání trestných činů, jež 2. 3. 2005 doplnila dalším dopisem, jehož obsah se dotýká dobré pověsti žalobce. Ten pak zveřejnila na vývěsce ČSSD u Kulturního domu Střelnice a tak se oznámení stalo veřejně přístupným a seznámil se s ním i žalobce. Podání žalovaná učinila na hlavičkovém papíru Parlamentu ČR, jehož je poslankyní a zveřejnila na vývěsce vládnoucí (tehdy – pozn. soudu) politické strany, což v očích veřejnosti mohlo vzbudit dojem, že jde o oficiální stanovisko těchto subjektů, ač vyhledávání strategického partnera není dle názoru žalobce záležitostí, jíž by se měl zabývat zákonodárny orgán. V oznámení žalovaná významným způsobem obviňuje žalobce a jeho

členy orgánů a zástupci vybraného strategického partnera, dopouští se při tom nepřipustných zobecnění, která vyvolávají dojem, že takový postup byl již v jiných případech označen za protiprávní, se stejným záměrem poukazuje na procesy proběhlé v jiných obchodních společnostech s podobným předmětem podnikání, aniž by negativní dopad vstupu strategických partnerů jakkoli prokázala, dopouští se řady nepodložených spekulací a odsuzujících závěrů jen na základě svých předpokladů (žalobce měl zřejmě na mysli – na základě subjektivních dojmů). Žalobce tvrdil, že nepochybuje právo žalované oznamovat jednání, jež považuje za nezákonné. Zveřejněním takového oznámení, aniž by šetření o něm bylo ukončeno však žalobce považuje za nedůvodný zásah do svého dobrého jména, který je způsobilý jeho dobré jméno ohrozit u občanů, ohrozit jejich důvěru v rozhodování orgánů žalobce i v jednání jeho představitelů. A proti takovému jednání se žalobce podle § 19b odst. 3 občanského zákoníku brání. Žalobce dále tvrdil, že má v oblasti hospodaření a nakládání s majetkem obecně velmi dobré jméno, svůj majetek spravuje řádně, nezadluhuje sebe ani své občany a uvážlivě investuje tak, aby byl zajištěn rozvoj města ve všech jeho územních částech, reaguje na potřeby občanů a vyhledává a využívá i jiné finanční zdroje, než vlastní rozpočet, toto vše je o něm obecně známo. Tvzení žalované obsažená v oznámení z 2. 3. 2005, jejichž podstatou je obvinění žalobce ze špatného hospodaření a nařčení, že chce vlastní majetek využít ve prospěch soukromého subjektu jsou způsobilá dlouhodobě budované dobré jméno žalobce poškodit.

Žalovaná se bránila žalobě tvzením, že na vývěsce ČSSD sice byla umístěna kopie dopisu z 2. 3. 2005 určeného NSZ, ale z formy a způsobu zveřejnění je zřejmé, že se žalovaná nezabývá problematikou vstupu strategického partnera do VaKu pouze z osobního zájmu, ale naopak z titulu výkonu svého mandátu poslankyně parlamentu za ČSSD. Přípis je na hlavičkovém papíru a rovněž dopis primátorovi Hradce Králové z 12. 11. 2004 je opatřen hlavičkou parlamentu. Poslanec sněmovny je povinen vykonávat svůj mandát osobně, v souladu se svým slibem a není vázán žádnými příkazy. Žalovaná se tedy o věc zajímala na základě veřejného zájmu a má k tomu jako poslankyně plnohodnotný mandát, z něhož má právo a především povinnost hájit zájmy svých voličů a informovat je např. i prostřednictvím vývěsky o svých krocích a názorech. Vyhověním žalobě uložením povinnosti zdržet se neoprávněných zásahů do dobré pověsti žalobce, aniž by došlo k přezkoumání jejich oprávněnosti (myšleno zřejmě zásahů – pozn. soudu), dostalo by se takové rozhodnutí dle názoru žalované do přímého rozporu s čl. 26 ústavy. Žalovaná se dále pokusila definovat pojem „strategický investor“ s tím, že v případě VaKu nešlo o podnikatele, který by měl masivně a dlouhodobě investovat s cílem celkové modernizace výrobních programů a technologie. Tvrdila dále, že v přípisě z 2. 3. 2005 oprávněně vyslovila svůj názor na možné „tunelování“ VaKu přistoupením „strategického“ partnera a k tomu ji opravňuje především skutečnost, že na nákladech, např. oprav vodárenských zařízení se bude dále podílet VaK a „strategický“ partner bude především čerpat zisky, které před přistoupením vykazoval Vak. Považuje rovněž za významné, že vybraný strategický partner není zapsán v obchodním rejstříku a neexistoval v době, kdy zastupitelstvo (Města Hradec Králové – pozn. soudu) projednalo 26. 10. 2004 výsledky výběrového řízení a neexistoval ani ke dni vyjádření (17. 2. 2006 – pozn. soudu). Dodala, že satisfakce požadovaná žalobcem, tj. zveřejnění v tisku nekoresponduje se způsobem údajného zásahu a jde o nepřiměřený prostředek obrany. Proti původnímu žalobnímu návrhu namítala neoznačení konkrétních tvrzení s tím, že žalobce požaduje omluvu za výroky, které nejsou v dopise z 2. 3. 2005 uvedeny, jeho obsahem je snaha o to, aby se zákonností postupu žalobce zabývaly orgány činné v trestním řízení a žalovaná v dopise použila výrazy : *domnívám se, je třeba si povšimnout, z obsahu smluv vyplývá....., patrně mohou být naplňovány skutkové podstaty některých trestných činů...* a má za to, že z textu je zřejmé, že se jedná o hodnotící úsudky. Při tom se

žalovaná nebrání ověření pravdivosti její domněnky o nezákonném postupu žalobce, naopak pokračování

- 4 -

je přivítá, ale domnívá se, že nepřesnosti žalobního návrhu jsou důvodem pro jeho zamítnutí z procesních důvodů. Žalovaná dodala, že jako poslankyně se o věc zajímá z titulu výkonu své funkce ve snaze hájit zájmy společnosti, podnětem jí byly impulzy ze strany voličů, zejména vodohospodářských odborníků. Neshledává žalobu za důvodnou, neboť její podnět k zahájení trestního stíhání – dopis z 2. 3. 2005, uveřejněný na vývěsce ČSSD objektivně informuje adresáta o situaci, která nastala vstupem „strategického“ partnera do VaKu, přičemž v něm není obsaženo žádné tvrzení, které by se mohlo dotknout dobré pověsti žalobce. Žalovaná v rámci výkonu své funkce postupovala v souladu se zákonem. Doplnila rovněž, že konala jako poslankyně parlamentu, věrna své přísaze a dále, že nemůže souhlasit s tvrzením žalobce o tom, že je obecně znám, jako dobrý hospodář, to je věc jednotlivých osob – politiků. Trvala na tom, že trestní oznámení podala v rámci plnění své občanské povinnosti a vyvěsila je, aby informovala o situaci své voliče.

Poté, kdy žalobce změnil žalobní návrh a soud změnu připustil, žalovaná na výzvu soudu doplnila vyjádření k žalobě námitkou, že doslovné citace uvedené v žalobním návrhu jsou vytrženy z celkového kontextu dopisu a ze skutkového vymezení ani nevyplývá, kdo je majoritním vlastníkem, kdo zástupcem soukromého subjektu, ani kdo je představenstvem blíže nespecifikované společnosti VaK a ani to, o kterém majoritním akcionáři je řeč a z toho důvodu namítla nedostatek aktivní legitimace žalobce. Uvedla rovněž, že podle rozhodnutí Komise pro cenné papíry z 30. 9. 2005 a jejího prezidia z 15. 3. 2006 majoritní akcionář VaKu postupoval v rozporu se zákonem a VaK spáchal správní delikty, za něž mu byla uložena pokuta.

Účastníci učinili nesporným skutkové tvrzení žaloby o tom, že žalobce je majoritním akcionářem VaK.

Žalobce vedl důkaz listinami, usneseními zastupitelstva žalobce z 16. 12. 2003, 21. 9. 2004, 26. 10. 2004 a 22. 3. 2005, z nichž se podává proces zahájení, průběhu, ukončení a vyhodnocení poptávkového řízení na spolupráci a vstup strategického partnera do společnosti VaK, přičemž bylo mezi účastníky učiněno nesporným, že se žalovaná 26. 10. 2004 zúčastnila zasedání zastupitelstva žalobce.

Ke shodnému návrhu účastníků byl proveden důkaz listinou, kopií dopisu žalované z 2. 3. 2005, o němž má soud za nesporně zjištěné, že byl umístěn na vývěsce ČSSD, jak tvrdí žalobce a dokládá fotodokumentací a potvrzuje žalovaná, a jak se o tom soud po zahájení řízení přesvědčil. Rovněž se přesvědčil, že vedle samotného dopisu z 2. 3. 2005 byla umístěna sdělení orgánů státního zastupitelství, z nichž plyne, že podnět byl v jejich hierarchii postupně po jednotlivých stupních předán až Okresnímu státnímu zastupitelství v Hradci Králové, jako věcně a místně příslušnému.

K dotazu soudu oba účastníci shodně prohlásili, že jim není nic známo o osudu podání, tj. zda se jím orgány činné v trestním řízení vůbec zabývaly, zda proběhlo jakékoli šetření a pod jakou sp. zn. je věc vedena apod..

Žádný z účastníků netvrdil nic o tom, že by zveřejnění dopisu z 2. 3. 2005 na vývěsce ČSSD vyvolalo jakýkoli, byť sebemenší, kladný či záporný ohlas veřejnosti.

Soud si obstaral výpis z obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, odd. B, vl. č. 2098 o společnosti VEOLIA VODA ČESKÁ REPUBLIKA a. s., z něhož zjistil vznik společnosti zápisem k 6. 8. 1993. Dále z obchodního rejstříku zdejšího soudu, oddílu B,

vložky č. 964 o společnosti VaK ověřil zápis ve znění: Smlouvou o prodeji části podniku dne pokračování

- 5 -

22. června 2005 uzavřenou mezi společnostmi Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s. se sídlem Hradec Králové, Víta Nejedlého 893, identifikační číslo 481 72 898 jako prodávající a společností Královéhradecká provozní, a. s. se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 1, identifikační číslo 274 61 211, jako kupující byla část podniku prodána společnosti Královéhradecká provozní, a. s. se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 1 identifikační číslo 274 61 211, zapsáno 30. června 2006 a z oddílu B, vložky č. 2383 zápis společnosti Královéhradecká provozní, a. s. k 6. září 2004. U obou společností pak ověřil, že členy orgánů společností jsou mimo jiné zapsáni zastupitelé a členové rady žalobce.

Soud provedl na návrh žalované důkaz výpisy z rozhodnutí Komise pro cenné papíry a jejího prezidia z 30. 9. 2005 a 15. 3. 2006, z nichž se podává, že VaKu za spáchání správních deliktů, porušení vyjmenovaných ustanovení zákona o podnikání na kapitálovém trhu, vesměs o neposkytnutí povinných informací zejm. o valných a dalších úkonech stran procesu vyhledávání strategického partnera, byla uložena pokuta 700 000,-- Kč.

Soud má dále za ověřené, že Česká republika byla pokárána v souvislosti s pozastavením financování vodohospodářské infrastruktury z fondů EU, neboť Evropské komisi se nelíbí, jakým způsobem je vodohospodářská infrastruktura v řadě měst a obcí provozována, nastavený model partnerství soukromého a veřejného sektoru, v podobě jaké v řadě případů funguje, příliš zvýhodňuje soukromé subjekty. Naopak města a obce na něm spíše trápí. Rozšířenou praxí provozování vodovodů a kanalizací totiž v České republice je, že města a obce vodohospodářskou infrastrukturu vlastní, a dlouhodobě ji pronajímají odborným správcovským soukromým společnostem.

Nakonec soud konstatuje, že žalovaná, která byla v době zahájení řízení poslankyní parlamentu za ČSSD, stala se jí opět po parlamentních volbách v roce 2006 a z komunálních voleb je i zastupitelkou městského zastupitelstva žalobce.

Soud neprovedl další důkazy, navrhované žalobcem k tvrzení o tom, že se obecně těší dobré pověsti a dobře hospodaří s majetkem a ani důkazy navrhované žalovanou, připisem žalované na adresu primátora města a výslechy svědků, odborníků z oblasti vodohospodářství, neboť mu provedené důkazy ke zjištění skutkového stavu stačily.

Soud má z provedeného dokazování za zjištěný následující skutkový stav:

Na vývěsce ČSSD v Hradci Králové u Kulturního domu Střelnice byl vyvěšen text dopisu žalované opatřený záhlavím poslankyně parlamentu s uvedením plného jména, titulu a funkce žalované zvící čtyř stran hustě, drobným písmem psaného textu s datem 2. 3. 2005, jehož adresátem bylo NSZ Brno. Soud, ač žalobce posléze označil za urážlivé jen některé konkrétní výroky v textu obsažené (nacházející se v druhém odstavci na první straně textu – pozn. soudu), se s přihlédnutím k judikátu Rt 4215 Rozhodnutí Zm II. 13/30 (Vážný 1931, XIII : 334-337), z něhož cit : „*Pomlouvavý útok jest zkoumatí jako celek, aniž lze se spokojiti jen zkoumáním toho, zda mají urážlivou povahu jednotlivé úseky, věty nebo slova zprávy.*“ zabýval obsahem celého textu z pohledu toho, zda byl či nebyl způsobilý poškodit pověst žalobce. Pečlivým rozbořením obsahu s hledisk stylistického, jazykového, logického a významového i s přihlédnutím k úrovni a způsobu sdělovaných skutečností dospěl soud k závěru, že text dopisu nebyl způsobilý „ohrozit dobré jméno žalobce u občanů, ohrozit jejich důvěru v rozhodování orgánu žalobce i v jednání jeho představitelů tak, že se s ním mohla seznámit řada náhodných kolemjdoucích“, jak uvedl žalobce ve svém závěrečném shrnutí. Z textu dopisu se v uvozujícím odstavci mohl náhodný čtenář dozvědět, že

navazuje a odkazuje na předchozí přípis adresáta z 3. 2. 2005, jímž byl zřejmě jakýsi podnět pokračování

- 6 -

autorky – žalované (o němž je posléze řeč v odstavci druhém, resp. je označen datem 19. 11. 2004) odložen, či odmítnut, resp. nebyl shledán za důvodný a pisatelka se s tímto výsledkem nespokojila. Kusý popis děje - úkonů stran vstupu strategického partnera do společnosti VaK - jest koncipován z pohledu již předchozího informování adresáta a je volně prokládán poukazy na obdobné počínání v jiných případech a obecnými úvahami o „nekalých“ postupech při privatizacích veřejného majetku a vodohospodářské infrastruktury zvláště a popisem obvykle užívaných způsobů, zejména při uzavírání smluv. Teprve v závěru dopisu, v posledním odstavci na straně 4. jsou uvedena některá konkréta o dosavadních ekonomických výsledcích společnosti VaK a možných dopadech operace vstupu a z textu na straně 5. by snad velmi pozorný čtenář mohl pochopit, že tím majoritním vlastníkem, o němž autorka hovoří na straně 1. (ve výrocích, které žalobce označil za škodlivé při změně žalobního návrhu – pozn. soudu) by snad mohlo být město Hradec Králové. K přípisu jsou označeny přílohy, které až na jedinou – dopis představenstva VaKu z 11. 1. 2005 - nejsou v textu vzpomínány, což srozumitelnosti textu a celého sdělení pro čtenáře nepříspěvá.

Soud pohlédl na sdělení žalované ve vztahu k adresátovi – věcně a místně nepřislušnému orgánu Státního zastupitelství prostřednictvím ústavního nálezu III. ÚS 359/96, z něhož cit.:

„O tom, zda někdo spáchal trestný čin a jaký, nerozhoduje subjektivní náhled jednotlivce, ale výlučně orgány k tomu z Ústavy a ze zákona povolané (čl. 90 úst. zák. č. 1/1993 Sb., čl. 39 Listiny základních práv a svobod); případný nesouhlas s autoritativním (a pravomocným) rozhodnutím těchto orgánů je zcela nerozhodný a nemůže založit důvod pro vyvinění z odpovědnosti za (neoprávněný) zásah do zákonem chráněných hodnot jiných subjektů.“

Svoboda projevu a vyjádření vlastních názorů nemá charakter filosofické kategorie, ale jako pojem ústavněprávní při své aplikaci na konkrétní skutkový základ podléhá obvyklým zásadám a pravidlům právní interpretace.

Ústavně zaručené právo vyjadřovat své názory (čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) bez ohledu na případně možné omezení zákonem (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod) je již obsahově omezeno právy jiných, ať již tato práva plynou jako ústavně zaručená z ústavního pořádku republiky či z jiných zábran daných zákonem chránících celospolečenské zájmy či hodnoty; nejen tato obsahová omezení mohou právo vyjadřovat názory zbavit jeho ústavní ochrany, neboť i forma, jíž se názory navenek vyjadřují, je úzce spjata s ústavně zaručeným právem, k němuž se upíná. Vybočí-li publikovaný názor z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, ztrácí charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze ústavní ochrany.“

Z tohoto pohledu pak nelze proti tomu, že žalovaná cítila potřebu oznámit svá podezření, ničeho namítat. Otázkou, zda její snaha měla či mohla mít i s ohledem na věcný a časový postup dějů zamýšlené účinky, se soud v tomto řízení zabývat nemusel.

Motivace vyvěšení textu dopisu na vývěsce ČSSD v Hradci Králové jest však obtížně pochopitelná. Soud se pokusil pro účely jejího objasnění formulovat možné důvody počínání žalované a při úvahách na toto téma vyloučil možnost pokusu vzbudit zájem veřejnosti, potažmo občanů města o problematiku vstupu strategického partnera do společnosti VaK. Pokud by žalovaná takový záměr skutečně měla, pak by jako zkušená

politička volila zřejmě jiné účinnější a údernější metody, než vyvěšení takového – nezáživného a dlouhého traktátu. Zde soud připomíná, že v době nedávno minulé podařilo pokračování

- 7 -

se občanům města, resp. občanským iniciativám zvrátit rozhodnutí zastupitelstva žalobce o umístění továrny RONAL v obytné městské části Třebeš, a to je pro vyvolání zájmu a následného odporu veřejnosti proti nesprávným či neprůhledným rozhodnutím jistě příklad hodný následování. Z vyloučení této možnosti rezultuje, že snad jediným motivem vyvěšení bylo získání jakýchsi politických bodů, čemuž svědčí i okolnost, že po zahájení řízení v době obou volebních kampaní, tj. před parlamentními i komunálními volbami se strany sporu pokusily oživit mediální zájem, nikoli však o věc samu, ale o to, že mezi sebou tento spor vedou. Šlo ovšem o mediální zájem velmi vlašný i s ohledem na další a snad i zajímavější a novější aféry, v rámci obecně pokleslé politické kultury při volebních kampaních prezentované. Pak lze uzavřít, že důvodem vyvěšení bylo „poškorpit“ tehdejší městské zastupitele, což se zřejmě žalované podařilo. V této souvislosti je s podivem, že věc neskončila zvolením žalované do městského zastupitelstva, jak by bylo možno rozumně očekávat. Skutek žalované nebyl dle názoru soudu motivován ušlechtilými a bohubíými záměry.

K tvrzení o dobré pověsti žalobce soud připomíná z rozsudku Nejvyššího soudu ze sp. zn. 29 Cdo 630/99 případné hodnocení (ač jde právnickou osobu - podnikatele), cit. *„Dobrou pověst právnické osoby (která je podnikatelem) je třeba hodnotit zejména podle jejího chování v obchodních vztazích. Pokud neplnila svoje závazky v uvedených vztazích řádně a včas, popř. pouze výjimečně dostála včas svým povinnostem, nelze dospět k závěru, že by požívala dobré pověsti. Pro hodnocení dobré pověsti právnické osoby není určující, zda další osoby byly či nebyly v prodlení s plněním svých závazků vůči ní.“* V této souvislosti lze uzavřít, že s ohledem na výše uváděná rozhodnutí KCP a jejího prezidia a na kritiku Evropské komise nelze tvrdit, že by se konkrétně ve věci privatizace vodárenské infrastruktury těšil žalobce – stejně jako Česká republika – dobré pověsti. To neznamená, že se jí neteší v oblastech jiných.

Z uvedených zjištění učinil soud právní závěry, jak následuje:

Žalobce žalobním návrhem požadoval vyslovení výroku zdržovacího, což soud považuje za nepřípadné jednak proto, že skutek byl již dokonán a zejména proto, že „proces vyhledávání“ byl ukončen. Výrok působící pro futuro by nebyl vykonatelný. Soud tedy žalobu v této části zamítl – viz bod I. výroku.

Obě další žalobní žádání, tj. formulace omluvy a její zveřejnění způsobem dle návrhu spolu nerozlučně souvisí, neb jedno bez druhého nemá pro žalobce významu. Zde soud přihlédl jednak k rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2745/2004, cit.: *„Petit žaloby postižené osoby, která se domáhá morálního zadostiučinění musí vždy ve svém znění reflektovat též jeho určitou, resp. konkrétní formu (platí požadavek určitosti žalobního petitu – § 79 odst. 1 OSŘ). Pokud v žalobním petitu uplatněná forma požadovaného morálního zadostiučinění je s ohledem na zjištěné okolnosti daného případu přiměřená (tedy postačující a tak i účinná), pak soud navrženou formu morálního zadostiučinění postižené osobě přiznává. V případě opaku, t.j. není-li - objektivně vzato - forma morálního zadostiučinění navržená postiženou osobou přiléhavá a přiměřená, pak v případě, že není žalobní petit upraven, soudu nezbyvá, než žalobu požadující přisouzení takové formy morálního zadostiučinění zamítnout.“* a dále k ústavnímu nálezu III. ÚS 281/02, cit. *„V řízení o ochraně osobnosti je třeba postupovat tak, aby byl naplněn požadavek přiměřenosti soudem přiznaného zadostiučinění. Pokud forma morální satisfakce (omluvný dopis) již nemůže být totožná, příp. srovnatelná s*

formou, v jaké k zásahu do osobnostních práv dotčené osoby došlo (článek v periodiku), příp. míjí-li se s ohledem na velký časový odstup daný (nepeněžní) způsob satisfakce pokračování

- 8 -

účinkem, pak zpravidla nezbývá, než vzniklou nerovnováhu kompenzovat zadostiučiněním finančním.

V projednávané věci má soud za to, že i pro případ způsobilosti útoku žalované na dobrou pověst žalobce nebylo by s ohledem na výše zmíněné okolnosti i na značný časový odstup na místě přiznání žádaného způsobu satisfakce, neb ve výsledku by šlo o nepatřičné a nepřiměřené „přilévání oleje do ohně“, ač o „ohni“ nelze hovořit v žádném případě. Proto soud žalobu i v této části zamítl – viz body II. a III. výroku.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu zjištění, že skutek žalované, ač nebyl způsobilý vyvolat účinky podsouvané mu žalobcem, nebyl dle názoru soudu motivován ušlechtilými a bohubíými záměry. S přihlédnutím k ústavním nálezům I. ÚS 350/04, III. ÚS 727/2000, cit. :

„Rozhodování o nákladech soudního řízení je integrální součástí soudního řízení jako celku. V případě rozhodování o náhradě nákladů řízení je proto třeba přihlížet ke všem okolnostem věci, které mohou mít vliv na stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení, jež účastník vynaložil k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Úkolem obecného soudu proto není pouze mechanicky rozhodnout o náhradě podle výsledku sporu, nýbrž vážit, zda tu neexistují další rozhodující okolnosti mající podstatný vliv na přiznání či nepřiznání náhrady účelně vynaložených nákladů.“

„Při výkladu a aplikaci § 150 o. s. ř. je soud povinen mít vždy na zřeteli účel soudního řízení, tedy poskytování soudní ochrany právům (čl. 90 Ústavy ČR). V takovém kontextu nejsou okolnostmi ovlivňujícími povinnost nahradit náklady řízení pouze skutečnosti stojící na straně účastníků řízení (typicky majetkové a sociální poměry účastníků řízení), nýbrž také další skutečnosti týkající se věci jako takové.“

a žádnému z účastníků, konkrétně žalované, která měla ve věci formálně úspěch za použití § 150 o. s. ř. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze do 15 dnů od jeho doručení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Hradci Králové dne 18. prosince 2006

JUDr. Ludmila Kolářová, v. r.
soudkyně

Za správnost: